

Bernáth Károly

A képen az egyik bátyám, Bernáth Károly látható. Nyolcan voltunk testvérek, négy fiú és négy lány. A fiúk között én voltam a legkisebb.

Mi nem voltunk soha külföldön... Kiskőrös és [Solt]Vadkert között van egy tó, amit úgy hívtak, hogy Petőfi-tó. Mink Búdös tónak hívtuk.

De Petőfi-tó. És az volt, hogyha volt kedvünk, és nagyon meleg volt, mi, gyerekek oda mentünk fürdőnadrágban, és ott fürödtünk. Ebből állt az egész élményünk. Semmi más.

Jártam héderbe [Solt]Vadkerten, az mellettünk van tíz kilométerre, akkor a nagynénémnél laktam [Solt]Vadkerten. Egy fél évig. És fél évig ott tanultam.

És aztán hazajöttem, és utána elmentem a jesivába. Először Galántán tanultam egy évet, kétszer fél évet, a jesiva az félévenként megy. A bátyáimmal együtt voltam, akik közül nem jött egy se vissza a háborúból.

Amikor a galántai jesiva megszűnt, mert a magyarok, vagy a szlovákok megszállták [Nem világos, miért hagyták el Galántát és mentek Pápára.

Galánta még Bernáth László születése előtt, a trianoni döntést követően került Csehszlovákiához, és az első bécsi döntést követően, 1938 őszén került vissza átmenetileg Magyarországhoz. -- A szerk.], akkor átmentünk Pápára. És akkor ott tanultunk.

A legidősebb bátyám Ukrajnában halt meg, a Don-kanyarban 1942-ben. A következő, Károly, aki a képen van, Borban, Bor mellett egy halálmenetben halt meg.

És az összes többi testvérem Auschwitzban halt meg. A szüleim is Auschwitzban haltak meg.